5. Nesprávné právní posouzení spočívající v tom, že napadený rozsudek, navzdory tomu, že správně určil, že Komise nedodržela lhůtu dvou měsíců stanovenou v bodě II.22 odst. 5 všeobecných podmínek FP7 (bod 99 napadeného rozsudku), že „velice překročila dvouměsíční lhůtu“ a že nedodržení uvedené lhůty je „nešťastné“ (bod 116 napadeného rozsudku), nevyhověl návrhovému žádání, aby bylo konstatováno, závěrečná zpráva o auditu 11-INFS-025 a zpráva o auditu 11-BA119-016 jsou ze smluvního hlediska absolutně neplatné a neúčinné;

6. Nesprávné právní posouzení spočívající v tom, že napadený rozsudek zkreslil posouzení důkazů provedených za účelem potvrzení, že Komise schválila vyplacení společnosti Rose Vision plateb v projektech sISI, 4NEM a SFERA;

7. Nesprávné právní posouzení spočívající v tom, že napadený rozsudek poté, co uznal, že Komise porušila důvěrnost stanovenou v bodě II.22 odst. 1 všeobecných podmínek FP 7, když třetím osobám sdělila informace o auditu 11-INFS-025 (bod 158 napadeného rozsudku), bez důvodu v bodech 159 a 160 zamítl návrh žalobkyně, aby určil, že Komise porušila povinnost zachovávat důvěrnost auditů 11-INFS-025 a 11-BA119-016 (bod 215 písemných vyjádření společnosti Rose Vision ve věci T-45/13 RENV ze dne 12. září 2016);

8. Návrhové žádání směřující ke zrušení z důvodu porušení závazných ustanovení všeobecných podmínek FP7 a zásady právní jistoty tím, že prostřednictvím auditů 11-INFS-025 a 11-BA119-016 bylo odsouhlaseno na společnost Rose Vision uplatňovat devět nových požadavků obsažených ve Finančních pokynech z roku 2011, přičemž období podrobená auditu 11-INFS-025 byla od 1. listopadu 2009 do 31. října 2010 (pro projekt FutureNEM) a od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010 (pro projekty FIRST a sISI);

9. Návrhové žádání směřující ke zrušení z důvodu zkreslení posouzení důkazů, konkrétně v dokumentu společnosti Rose Vision ze dne 30. srpna 2012, který nebyl napadeným rozsudkem vůbec nezohledněn;

10. Návrhové žádání směřující ke zrušení z toho důvodu, že napadený rozsudek nesprávně upírá nařízení náhrady škody z titulu mimosmluvní odpovědnosti;

11. Návrhové žádání směřující ke zrušení z důvodu nedostatku odůvodnění ohledně tvrzení obsažených v bodě XII žaloby ve věci T-587/15, v jejíchž bodech 112 až 117 byla požadována náhrada škody z důvodu smluvní odpovědnosti, které napadený rozsudek vůbec nezohlednil.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Court of Appeal (Irsko) dne 7. června 2018 – Hampshire County Council v. C.E., N.E.

(Věc C-375/18)

(2018/C 268/36)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

Court of Appeal

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: Hampshire County Council

Odpůrci: C.E., N.E.

Předběžná otázka

Je s unijním právem a konkrétně s ustanoveními nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ([1]) slučitelný postup soudu jednoho členského státu spočívající v nařízení ochranného předběžného opatření, které směřuje in personam vůči veřejnému orgánu jiného členského státu a kterým se tomuto orgánu zakazuje, aby zajistil osvojení dětí před soudy tohoto druhého členského státu, pokud se toto předběžné opatření in personam zakládá na nutnosti chránit práva účastníků vykonávacího řízení podle kapitoly III nařízení č. 2201/2003?

([1]) Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. 2003, L 338, s. 1).

Žaloba podaná dne 13. června 2018 – Evropská komise v. Chorvatská republika

(Věc C-391/18)

(2018/C 268/37)

Jednací jazyk: chorvatština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: M. Mataija a M. Patakia, zmocněnci)

Žalovaná: Chorvatská republika

Návrhová žádání žalobkyně

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

— určil, že Chorvatská republika tím, že Komisi neoznámila svůj vnitrostátní program nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 15 odst. 4 ve spojení s čl. 13 odst. 1 směrnice Rady 2011/70/Euratom ze dne 19. července 2011, kterou se stanoví rámec Společenství pro odpovědné a bezpečné nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem (Úř. věst. 2011, L 199, s. 48, oprava Úř. věst. 2013, L 312, s. 48);

— uložil Chorvatské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Článek 13 odst. 1 směrnice 2011/70/Euratom stanoví povinnost členských států oznamovat Komisi své vnitrostátní programy nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem a jejich následné významné změny, přičemž čl. 15 odst. 4 téže směrnice stanoví, že povinnost členských států oznámit Komisi poprvé obsah svého vnitrostátního programu co nejdříve, nejpozději však do 23. srpna 2015.

Chorvatská republika doposud nepřijala vnitrostátní program podle citovaných ustanoven a v každém případě jej Komisi doposud neoznámila. Chorvatská republika proto nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 15 odst. 4 ve spojení s čl. 13 odst. 1 směrnice 2011/70/Euratom.